

bokselskap.no, Oslo 2017

Dagny Juel: *Den sterkere*

Teksten i bokselskap.no følger teksten i Samtiden, 1896, Vol. 7

(Oslo/Aschehoug). Digitaliseringen er basert på fil hentet fra Nasjonalbiblioteket (nb.no)

ISBN: 978-82-8319-366-4 (digital, bokselskap.no), 978-82-8319-367-1 (epub), 978-82-8319-368-8 (mobi)

Teksten er lastet ned fra bokselskap.no

Dagny Juel

Den sterkere

Drama

bokselskap.no

Oslo 2017

Personerne:

Knut Tonder, *læge*.

Siri Tonder, *hans hustru*.

Tor Rabbe.

Akt I.

*En havestue. I baggrunden aabne døre ud mod haven. Det er sommer. Imod aften.
Siri. Knut.*

Siri (*gaar taus op og ned. Heftig*):

Er det virkelig umuligt for dig at glemme det? Skal vi hele vort liv knuges af denne mare?

Knut:

Hvordan kan man vel glemme noget, som graver i en evig og altid? Jeg har engang læst om en mand, som altid fulgtes af sit eget skelet. Tror du, han nogensinde glemte det?

Siri (*gyser*):

Dit skelet begynder at gjøre mig mørkræd. Jeg ser det stirre ud af øinene dine. Jeg tør ikke tale til dig, jeg ...

Knut:

Men forstaar du da ikke, at din taushed piner mig? Det er, som om du gjemmer dig bort for mig. Du blir mig saa fremmed og fjern ...

Siri:

Men taler jeg om det, saa piner det dig dobbelt. Tror du ikke, jeg ser, hvordan du lider? Tror du, jeg er saa blind?

Knut:

Nei, nei, du misforstaar mig. Det hjælper mig netop at tale om det. Det beroliger mig. Jeg ønsker ofte, du vilde fortælle mig lidt nærmere om det. Sig mig ... hvor er han nu? Han reiste langt bort, ikke sandt?

Siri:

Jo, han reiste langt bort. Hvorhen ved jeg ikke.

Knut:

Har han aldrig skrevet til dig?

Siri:

Hvorfor i alverden skulde han skrive til mig.

Knut:

Kanske han er død?

Siri:

Aa nei, han dør sikkert ikke saa let.

(Pause)

Knut:

Naar saa du ham sidste gang? Det interesserer mig, forstaar du ... Fortæl lidt om den sidste gang ...

Siri:

Naar jeg saa ham den sidste gang? ... Jo, det var den samme dag, han reiste. *(Tankefuld)* Det staar saa levende for mig ... jeg husker, jeg sad og fortalte ham en dum historie, jeg havde oplevet paa hotellet, hvor jeg boede. Jeg sad og lo ...

Knut *(ophidset):*

Du sad og lo ...

Siri:

Ja, jeg sad der og lo. Men saa pludselig mødte jeg hans øine ... et par forbausede, vrede øine ... *(Langsomt)* Og saa med ét, som et lyn, slog det mig, at det jo var sidste gang. –

Knut:

Sidste gang?

Siri:

Ja, jeg følte i det øieblik saa sikkert, saa besynderligt sikkert, at jeg aldrig skulde se ham igjen. Aldrig for det gode.

Knut *(med bitter haan):*

Og du led ... ikke sandt?

Siri *(vender sig pludselig mod ham. Trækker paa skuldrene):*

Hvordan kan du falde paa det?

(Pause)

Siri *(gaar atter op og ned. Haardt):*

Skal det virkelig ødelægge hele vort liv, at en anden mand har eiet mig før du?

Knut (*farer sammen*):

Ah, – du kan være noksaa brutal, naar du vil.

Siri (*vredt*):

Brutal?

Knut:

Nei, kjære jeg mente da ikke brutal. Sa jeg brutal? Det var da latterligt. Og desuden ... det vedkommer jo egentlig ikke mig. Bare noksaa uheldigt, at jeg ikke traf dig først. Noksaa uheldigt. (*Ler hadefuldt.*)

Siri (*fortvilet*):

Min Gud, at du vil pine mig saa! At du vil pine os begge saa! Er du da ikke glad over, at jeg er din nu? Ser du da ikke, at jeg bare lever for dig, bare tænker paa dig.

Knut (*springer op. Slaar armene om hende*):

Kjære, elskede, det er jo altsammen komediespil. Altsammen. Jeg ved ikke selv, hvorfor jeg absolut maa pine dig. Der er noget i dit ansigt, som driver mig til det. (*Hvisker*) Du ved jo ikke, du har jo ingen anelse om, hvor jeg elsker dig!

Siri (*ømt*):

Jo vist, jeg ved det. Jeg ved det jo saa godt. Men ... er du lykkelig Knut?

Knut:

Lykkelig? ... Det ved jeg ikke, men ... Siri, sig mig ... er du ogsaa virkelig min?

Siri:

Om jeg er din?

Knut:

Er du helt min? Er dine tanker mine? ... Ofte føler jeg dig saa langt, saa uendelig langt borte fra mig. Det er, som om jeg rent mister dig med et. Husker du igaar nede ved stranden? Du var saa deilig ... Hele min sjæl skalv efter dig. Husker du ikke, hvordan jeg knugede din haand? ... Men du ... du saa ligegyldig ud over havet.

Siri (*mørkt*):

Jeg følte din mistro og led. Derfor vendte jeg mig bort fra dig.

Knut:

Ved du, hvad jeg frygter for?

Siri:

Nei.

Knut (*speidende*):

Hvis han kommer tilbage, saa følger du med ham. Han er sterk og haard. Du maa tvinges ...

Siri (*sidder taus en stund. Saa vender hun sig mod ham. Smiler*):

Saa tving mig du ...

Knut:

Siri, leger du med mig?

Siri (*smyger sig ind i hans arm. Indtrængende*):

Tror du kanske, jeg ved større lykke end at være hos dig? Jeg ser jo ingen anden end dig, bare dig. Hvor vakker du er, og hvor god du er. (*Med pludseligt angst*) Hvad er det? Hvorfor blev du saa stille med et? Hvad tænker du paa?

Knut (*tvungent*):

Paa ingenting ... Ingenting. Det var bare en tanke, som pludselig falt mig ind. Sig mig ... den første gang du elskede ... da var du vel svært glad? Jeg mener straalende. Var du ikke straalende?

Siri (*vender sig pludelig mod ham og ser langt paa ham. Smertelig*):

Aa ...

Knut (*hastig*):

Nei, nei, jeg vil ikke bedrøve dig. Du misforstod mig. Siri, hvad feiler dig? Er du vred paa mig?

Siri (*gyser*):

Her er saa koldt. Lad os gaa ud i solskinnet ... (*gaar henimod den aabne havedør, men studser og standser*). Hvem kan det være?

Tor Rabbe (*kommer langsomt gennem haven, op verandatrappen, opdager Siri og Knut og standser med et. Saa kommer han langsomt ind i værelset*):

Goddag.

Siri (*bleg. Viger tilbage*):

De! Er De kommen tilbage?

Tor (*betrakter Siri og Knut en stund i taushed. Vendt mod Knut*):

Mit navn er Tor Rabbe.

Knut (*overdreven venlig*):

Ah ... det var jo særdeles elskværdigt af Dem at søge os op. Jeg har hørt Dem meget omtale ...

Siri (*nervøst*):

Det var da morsomt at de Dem igjen ... Jeg troede, De var i Indien eller Kina eller Gud ved hvor ... paa maanen.

Tor Rabbe (*sætter sig rolig overfor hende. Ser stivt paa hende, mens hun undviger hans blik*):

Aa ja, jeg har været mange steder omkring. Jeg har ... søgt lykken tror jeg, det var.

Knut:

Det nytter vel lidet at reise omkring og søge den ...

Siri (*spøger forceret*):

Og har De fundet lykken da? Og har De tat den med her hjem til os?

Tor (*koldt*):

Synes De, jeg ser ud som en mand, der har fundet lykken?ⁿⁱ

Knut:

Ja, ja, lykken ... (*gaar rastløst op og ned.*) Nu forresten ... De maa undskylde mig ... jeg har patienter, som venter paa mig ... Au revoir! (*Hilser let og gaar ud til høire.*)

(*Pause.*)

Tor (*pludselig*):

Jeg har været her længe. Jeg kom for at hente dig.

Siri (*koldt*):

Det er meget for sent.

Tor:

Det er aldrig for sent. Men måske det er for tidligt? Nu, det gør ingen ting. Jeg kan vente.

Siri (*smilende*):

Det blir længe for Dem. Jeg ser, Deres haar er alt graat.

Tor:

Ja, jeg har havt det haardt.

Siri (*ler*).

Tor (*ser paa hende en stund*):

Du har forandret dig meget. Men det ægger mig netop. Du er bleven helt ny for mig.

Siri:

De har ogsaa forandret Dem meget. Men det ægger mig ikke det mindste. De er ikke mere saa sterk ... og kanske heller ikke saa haard?

Tor (*tankefuld*):

Jeg tar dig ikke med for at gjøre dig lykkelig. Nei, nei ... hvorfor skulde du være lykkelig? Men det kunde more mig at se dig ung igjen.

Siri (*glemmer sig*):

Aa, jeg er yngre, end da du kjendte mig. Meget yngre. Jeg har ikke mere din fod paa min nakke. Nu først er jeg ung.

Tor:

Jeg har set jer saa ofte. Jeg har fulgt jer paa frastand. Aa, hvor han mistror dig! Og hvor han altid minder dig om fortiden. Han tvinger dig formelig til ikke at glemme mig. Det er vakkert af ham, for jeg opgir dig ikke.

Siri (*vredt*):

Nu er jeg kjed af denne komedie. Hvor du kjender mig daarlig! Ikke en tanke har jeg ofret dig, ikke en. Jeg har glemt alt, alt som nogensinde bandt os sammen.

Tor:

Den første gang jeg saa jer sammen ... det var paa kirkegaarden oppe paa høien ... jeg maatte tænke paa høst, paa gule, falmede, faldende blade. Jeg maatte tænke paa noget afdødt ...

Knut (*kommer ind. Betragter dem skarpt*):

Jeg har glemt mine cigaretter ... (*Søgende.*) Noksaa uheldigt, at vi aldrig traf hinanden, da De var her sidst, hr. Rabbe. (*Byr Tor en cigaret.*) Maa jeg? ... De var nok reist herfra et halvt aars tid, før jeg kom ...

Tor (*tager rolig en cigaret og tænder den*):

Tak ...

Siri (*ivrig*):

Knut, bliv dog her! Kan ikke dine patienter vente lidt? Hr. Rabbe fortæller saa meget interessant.

Knut (*koldt*):

Nei, nei, jeg har ikke tid. Og desuden, I har det jo meget godt uden mig.

Siri:

Som du vil.

Knut (*gaar atter ud til høire*).

Tor (*da han er gaat*):

Se bare, hvor han mistror dig. Og du er ræd, formelig ræd for at være alene med mig. Hvor godt jeg kjender dig. Hvor jeg kjender denne dirren om din mund. Som paa et lidet barn, der holder graaten tilbage ... Men du forstaar at beherske dig. Det har du altid gjort. Det er ikke let at læse i din sjæl.

Siri:

Kjære hr. Rabbe, hvis De bare spiller en besynderlig komedie og den morer Dem ... saa vil jeg ikke ta den fornøielse fra Dem. Men hvis De virkelig tror at

opnaa noget, saa opgiv det dog ligesaa godt straks. Herregud, det er saa forgjæves, saa bortkastet ...

Tor (*hvisker*):

Husker du den første gang, da jeg bad dig komme til mig? Jeg fortstod saa godt, at du vilde svare «nei», men du svarte «ja» ... Ved du hvorfor?

Siri (*uwilkaarlig*):

Nei ...

Tor (*stille*):

Fordi du maatte.

Siri (*farer sammen. Siger saa haanlig*):

Jeg havde sikkert drukket for meget champagne.

Tor:

Alt var saa hemmelighedsfuldt, husker du? ... Hvor det pirrede dig dette forbudte, syndefulde ...

Siri (*reiser sig*):

Aa du kunde sikkert ikke læse i min sjæl. Du sa netop selv, at det er meget vanskeligt.

Tor:

Etægteskab er vel noget ganske andet, ikke sandt? Alt saa velordnet, saa harmonisk ...

Siri (*hadefuldt*):

Og husker du engang? Du følte dig vistnok fornærmet paa mig, du skulde nok straffe mig, tror jeg ... Vi var sammen paa landet ... Du talte ikke, du talte absolut ikke. I syv fulde timer var du ikke at formaa til at værdige mig et ord. Aa Gud, hvor jeg hadede dig!

Tor (*tankefuld*):

Det er underligt nok, at du aldrig kunde glemme mig.

Siri (*indbidt*):

Og engang har du slaat mig, rentud slaat mig.

Tor:

Aa hvor du længes efter at føle min fod paa din nakke igjen!

Siri:

Hvor dine øine er onde!

Tor:

Forresten burde du virkelig følge med mig. Det er netop et liv for dig. Altid noget nyt, nye steder, nye, besynderlige mennesker. Jeg skal gi dig eventyr, som du aldrig har drømt om. Og jeg skal tvinge dig til at glemme alt, som er ondt.

Siri (*ler pludselig*):

Dette er jo meget morsomt. Men oprigtig talt: jeg vil nødig være uhøflig, men ...

Tor (*reiser sig*):

Ah, du har nok af mig for idag. Godt. Jeg gaar. Men jeg kommer igjen. (*Alvorligt og sterkt.*) Jeg kommer snart igjen, og da maa du være beredt paa at følge mig. Jeg opgir dig aldrig. Du er nu engang den, jeg vil eie.

Siri (*rasende*):

Men jeg følger dig aldrig, aldrig i livet! Tror du, jeg lar mig tvinge af dig? Du skal ikke komme igjen! Jeg vil det ikke. Hvor bleg du er! Ikke stirr saa paa mig! Gaa nu, gaa, gaa ... gaa!

Tor (*gaar langsomt ud af havedøren, ned havetrappen. Saa gaar han hurtig ud gjennem haven.*)

Tæppet falder.

Akt II.

Samme værelse. Siri. Knut.

Siri: (*I dybe tanker foran et stort maleri, som staar paa et staffeli med ryggen paa skraa mod tilskuerne. Efter en pause.*)

Du, jeg synes, det er rent mærkværdigt dette billede. De fleste malerier kjeder mig ellers, men dette har en stemning saa fængslende uhyggelig, at jeg ikke kan komme bort fra det. Jeg maa altid tænke paa «the house of Usher» ...

(Pause).

Knut:

Du ... han interesserer dig meget, ikke sandt?

Siri *(aandsfraværende):*

Jo ... hvem mener du?

Knut:

Grunnel, maleren, mener jeg.

Siri:

Ah saa, Grunnel ... Jo-o, han interesserer mig.

(Pause.)

Knut:

Undertiden har jeg en følelse, som om du nyder, formelig nyder at spænde mig paa pinebænken. Det er naturligvis bare en indbildning ... eller ... er det kanske saa?

Siri *(koldt):*

Ved jeg?

Knut *(opfarende):*

Hvad siger du?

Siri:

Jeg siger, at jeg snart ikke ved hverken ud eller ind ... Er det kanske ogsaa for at pine dig, jeg er saa glad i Grunnels maleri?

(Pause).

Knut:

En ting har jeg ofte tænkt paa, men aldrig villet spørge dig om ...

Siri *(hen til ham):*

Kjære, spørg! Hvad er det?

Knut:

Jo ... dengang, da vi traf hinanden ... da var du altsaa egentlig forlovet med ham? Du var vist igrunder glad i os begge, var du ikke?

Siri (*fra ham, koldt*):

Aa nei, det var jeg egentlig ikke.

Knut:

Ved du selv, hvor koldt og haardt du siger det?

Siri (*foran ham*):

Sig mig Knut, tror du virkelig for ramme alvor, at jeg ikke længere er glad i dig? Svar mig ærlig: tror du det?

Knut (*udbrydende*):

Tro? Tro? Herregud, jeg skulde gjerne gi mit liv for at kunne tro, at jeg var tiendeparten af det for dig som du for mig! Kunde jeg bare en dag, en time føle sikkert, at du var min! Siri, Siri, hvis du virkelig elskede mig, saa maatte du dog et eneste sekund aabne din sjæl for mig. Du glider fra mig, jeg kan ikke gribe dig. Ikke et øieblik har jeg dig helt. Du stænger mig ude, du ...

Siri (*hvvisker*):

Kjære, vidste du ikke, at min sjæl er ond?

Knut (*griber hende haardt om skuldrene*):

Hvorfor piner du mig? Hvorfor vil du se mig lide?

Siri (*fortvilet*):

Nei, nei, jeg vil jo ikke pine dig. Jeg kan ikke taale at se dig lide! Du er den eneste, som er god, den eneste, jeg elsker. Kan du ikke tro mig? (*forpint.*) Hvorfor jager du mig fra dig? Hvorfor vil du ikke hellere hjælpe mig?

Knut:

Hjælpe dig?

Siri:

Jeg har altid vidst, at jeg er skabt til ulykke. Du er den eneste, som kan hjælpe mig. Og du vil ikke. Du vil ikke forstaa mig. Aa Gud, hvor du mistror mig! Hvor

du mistror mig! Dine øine følger mig altid, du ...

Knut:

Ved du, hvad hele ulykken er? At jeg er for meningsløst, bundløst glad i dig. Jeg er altfor meget din slave, din ting. Det ved du ... og derfor foragter du mig.

Siri:

Foragter jeg dig? Foragter jeg dig, fordi du er for glad i mig?! Derfor skulde jeg foragte dig! Du store himmel ... Nei, dette er fortvilet, vi kommer nok aldri i livet til at forstaa hinanden.

Knut:

Kunde jeg bare en eneste gang se paa dig med disse tvingende, bydende øine, som ... som han vovede at rette paa dig ...

Siri:

Huh! mind mig ikke om de skrækkelige øine!

Knut:

Hvor bleg du blev! Frykter du de skrækkelige øines magt?

Siri:

Jeg hader ham saa ubeskrivelig!

Knut (*rasende*):

Kan du si mig, hvad han egentlig gjør her i byen? Han er ikke sammen med et menneske. Han kjender ingen, søger ingen. Hvad vil han? Hvorfor reiser han ikke tilbage?

Siri (*hvisker*):

Fordi han er saa grænseløst ond!

Knut (*gaar rastløs op og ned. Forpint*):

Jeg faar hverken ro eller fred, før han er borte. Jeg lever i en evig angst, en evig angst. Kommer han tilbage, saa følger du med ham. Jeg føler saa sikkert, at du følger ham. Du er jo som forvandlet, siden du saa ham igjen. Du er saa rastløs og saa grænseløst sørgmodig. Du er saa sørgmodig, som om du skulde dø. (*Lidenskabelig.*) Siri, er det muligt, at du følger med ham?

Siri (*rasende*):

Aldrig! Aldrig! Jeg vil hellere dø end følge med ham! Vil du måske tvinge mig til at gaa med ham? Jeg synes formelig, du jager mig fra dig. Du siger, at du elsker mig, men jeg synes, at du hader mig som døden. Du er endnu værre mod mig end han, – du ...

Knut:

Siri, du raser. Jeg skulde hade dig! Jeg skulde ville dig ondt! Jeg, som elsker dig høiere end mit eget liv. Herregud, jeg, som kanske er den eneste menneske i verden, som elsker dig ...

Siri (*ude af sig selv*):

Men forstaar du da ikke, at din kjærlighed er værre end hans had? Forstaar du da ikke, at du piner og plager mig, at du gjør mig gammel? Jeg faar jo ikke elske dig, jeg faar jo ikke lov til at være god mod dig! Din evige mistro gjør mig rasende ... dine lurende, speidende øine forfølger mig evig og altid ...

Knut (*behersker sig med møie*):

Du er fra forstanden. Du ved ikke selv, hvad du siger ... Det er vel bedst, at jeg gaar nu, du trænger at være alene ... (*da hun intet siger; gaar han langsomt ud til høire.*)

Siri (*gjør en bevægelse, som om hun vil følge efter ham, men betænker sig. Falder ned i en stol og gemmer ansigtet i hænderne*).

Tor Rabbe (*kommer efter en pause langsomt gaaende paa gjennem haven, ind i stuen. Bli'r staande lidt og ser paa hende. Med lav stemme*):

Siri ...

Siri (*farer sammen og vender sig heftig mod ham*):

Du! Hvad vil du?

Tor:

Det ved du jo ... (*hvisker.*) Jeg længes saa grænsesløst efter dig, Siri.

Siri:

Nei, nei, jeg gaar ikke med dig! Jeg har jo sagt dig, at jeg ikke vil. Nei, nei, jeg kan ikke. Jeg vilde aldrig mere faa et roligt sekund. (*Bedende.*) Jeg ber dig, jeg bønfalder dig: Gaa nu, gaa!

Tor:

Jeg saa dig dernede paa veien. Jeg saa dig sidde der saa hensunken i tanker, og jeg forstod, at tiden nu var kommen. Jeg følte, at du ventede mig.

Siri:

Hvor jeg elsker ham! Du aner jo ikke, hvor god han er.

Tor:

Aa, hvilken medlidenhed du har med ham! Hvor det gjør dig ondt, at du maa elske mig!

Siri (*fortvilet*):

Han kan ikke leve uden mig. Skal jeg ødelægge ham?

Tor:

Aa, du skal se, han lever nok uten dig. Han vil sørge et par aar, og saa vil ha tænke paa dig, som man tænker paa en død. (*Heftig.*) Men jeg, ser du, jeg vil ikke leve uten dig. Se paa mit haar: det er blet graat af længsel efter dig. – Se paa mine hænder: kan du se, hvor jeg har arbeidet for at kunne hente dig til mig ... Jeg tar dig i mine arme og bortfører dig! Du slipper ikke ... for jeg ved, at du elsker mig ...

Siri:

Jeg er ræd for dig! Du vil trampe paa mig.

Tor:

Jeg vil bære dig gjennom livet. Jeg vil bedøve dig med kjærlighet!

Siri:

Du har alltid været min ulykke!

Tor:

Han tror, du er god. Det er hans ulykke. Det er for tungt for dig at være god. Det trætter dig, du føler det som et uudholdeligt aag. (*Ser paa hende.*) Jeg kjender din stakkels, onde sjæl og elsker den.

Siri (*rastløs op og ned*):

Jeg faar aldrig ro, hvis jeg følger med dig. Jeg kommer alltid til at tænke paa

ham, paa alt det onde, jeg har gjort ham, al den lidelse, jeg har bragt over ham. Aa, han havde ret i at mistro mig ... jeg er saa uendelig troløs, saa usigelig troløs ...

Tor (*gaar mod hende. Griber haardt hendes hænder*):

Forstaar du da ikke, at det bedste, du kan gjøre ham, er at gaa? Forstaar du da ikke, at din atmosfære forgifter hans liv? Han faar aldrig et øieblikks fred, saa længe du er hos ham. Evig og altid vil han tænke paa denne ene, ene ting. Han maa jo føle, at du ikke elsker ham, at det bare er medlidenhed, som binder dig til ham. Tror du kanske, han er lykkelig med dig? Ikke en dag, ikke en time. Er du kjærlig mod ham, tror han, det er for at skjule din længsel efter mig. Sidder du taus, tror han ogsaa, at du længes ...

Siri:

Aa, det er en forfærdelig pine! Det er som bøigen, det er som at kjæmpe med usynlige nisser ... Han er saa god, og dog piner han mig tildøde. Og hvor han lider, hvor han lider! Bare synet af mig bringer furer i hans pande ... (*pludselig.*) Ja, du har ret: jeg maa befri ham fra mig. Det er ogsaa det bedste for ham, det er sikkert det bedste for ham ...

Tor (*hvisker*):

Og jeg skal nok sørge for, at du glemmer ham.

Siri:

Og jeg skal nok sørge for, at du angrer paa, du kom!

Tor:

Aa, dit had skal nok smelte bort som sne i solen! (*Lidenskabelig.*) Du skal faa se, hvor jeg kan elske ...

Siri:

Saa kom, kom ... før jeg angrer det ... kom ... min Gud, hvad vil han gjøre, naar han ikke finder mig ...

Tor:

Nei, nei, du maa si ham det. Du maa si ham, at du gaar med mig.

Siri (*fortvilet*):

Nei, nei, nei, det kan jeg ikke. Hans ansigt vilde dræbe mig ... Nei, nei, det kan jeg ikke! (*Kjæmper med ham.*)

Knut (*kommer ind fra højre. Blir staaende som lammet. Stammer*):

Jeg hørte stemmer ... Hvad ... hvad ... Ja, I to er jo gamle bekendte ...

Siri:

Knut ...

Tor (*lægger armene om hende*):

Hr. Tonder, Siri følger mig. Hun var min først, ser De. Hun var min, før hun blev Deres, og nu tar jeg hende tilbage igjen. Jeg kom hid for at hente hende.

Knut:

Siri er det sandt? Sig, at han lyver! Det kan da ikke vært sandt, det kan da umulig være sandt ...

Tor (*tvingende*):

Siri, sig ham, at det er sandt.

Siri (*fortvilet*):

Knut!

Knut:

Det er altsaa sandt! Min Gud, hvilken komedie du har spillet for mig! (*Haanlig.*) Storartet har du spillet ... jeg troede dig ... næsten.

Siri:

Og du tror, at jeg har spillet komedie for dig! Og det kan du tro! (*rasende.*) Saa tro det, saa tro det! ... Nei, saa du har *næsten* troet mig! Og jeg som ... Nei, du store Gud! ...

Tor:

Kommer du saa? Hvorfor spilder du saamange ord?

Siri (*farer sammen*):

Ja, kom, kom, bare kom! (*Løber ud med Tor. Jamrende.*) Han tror, at jeg har spillet komedie for ham ...

Knut (*gjør nogle skridt frem, som om han vil følge efter dem*).

Tæppet falder.

Noter:

[n1](#). lykken] *rettet fra: ykken (trykkfeil)*

Dagny Juels *Den sterkere* er lastet ned gratis fra bokselskap.no